

[Victor Pürschel.]

Her sagde den ærede Ordfører noget, som var bemærkelsesværdigt. Han vendte sig imod det Argument, som ligger saa nær: Hvad skal vi saa med denne Melleminstans, naar dog alle de store Sager ender ved Højesteret? De smaa Sager, er der oprigtig talt nogen, der har stor Interesse i dem, er der nogen betydelig Interesse knyttet til dem? Jeg tror det ikke. Og saa siger den ærede Ordfører, at der vil knytte sig en stor Interesse til dem, fordi — det staar paa Sp. 4929 — Appelrettens Kendelse vil alligevel blive et tungt vejende Moment netop i Kraft af Uafhængigheden af alle kollegiale Hensyn. Her har man jo Mod-sætningen stillet op. Det, som den ærede Ordfører vil naa, er altsaa netop dette, at her skal man sige: Appelretten var det rigtige, det var det, der var Uafhængigheden af de kollegiale Hensyn; nu har ganske vist Højesteret omstødt det, men det ved vi jo nok — dette har Ordføreren ikke sagt, men nu fører jeg Ræsonnementet videre —, at den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden. Det er det overordentlig farlige; for har man nu det Tilfælde, at en Dommer er dømt ved Appelretten og frikendt ved Højesteret, saa spørger jeg: Hvilken Position har saa denne Dommer, naar Ræsonnementet er saaledes, som det fremgaar allerede her af Ordføreren Tale paa dette tidlige Tidspunkt, hvor det hele er Teori, hvor man endnu ikke har de Tilfælde, der sætter Sindene i Bevægelse, i Praksis.

Og saa spørger jeg: Med hvilket Formaal danner man denne Særret til Behandling alene af mistænkte Dommere? Det er jo det, man her skaber: en Særret til Behandling af mistænkte Dommere. Naar man gør sig dette klart, vil man se, at man er ude paa et Omraade, hvor Demokratiet ellers altid har holdt sin Sti ren, idet det har sagt: Vi vil ikke have Særdomstole. Det Krav har man været uhyre stærk i fra demokratisk Side, man har set med Mistillid paa alle Særdomstole og sagt: Dette, at man fra Samfundsmagtens Side skaber Særdomstole, det er paa Forhaand egnet til at vække Mistanke. Men her gør man det over for Dommerstanden, og saa spørger jeg: Er det nu virkelig velbegrunder i de Erfaringer, man har gjort her i Landet?

Er det virkelig saaledes, at Dommerne her indtager en saadan Stilling, at det er nødvendigt at skabe en særlig Ret til Værn mod deres Overgreb over for Befolkningen? Er det virkelig nødvendigt i Danmark? Jeg er overbevist om, at hvis man sendte dette Spørgsmaal ud til Folkeafstemning, saa vilde der komme et dundrende: Nej, det er ikke nødvendigt!

Og er der nogen Nødvendighed for at stille Dommerne saaledes, at de kan afskediges, naar de engang er blevet dømt for en Forseelse, som er af graverende Art? I saa Fald kan de afskediges, naar de næste Gang kommer for Domstolen, og saa behøver Forholdet ikke at være af graverende Karakter; de kan alligevel afskediges. Der er det interessante ved det, at den første Dom behøver ikke at indeholde noget om, at Forholdet er af graverende Karakter, men man kan ved den anden Dom tillægge den første Dom denne Egenskab, at den har drejet sig om et graverende Forhold, og saa siger man: Det første, du blev dømt for, det var graverende; du fik det ikke at vide dengang, men nu siger vi det, og saa dømmer vi dig, og saa afskediger vi dig. Naar man etablerer denne Stilling — og dette er det muligt at gøre efter Lovforslaget, som det foreligger her —, saa skaber man for Dommerne en Stilling, der er ringere end den, en almindelig Tjenestemand har. Og saa er Spørgsmaalet: Var det dette, som var Hensigten, da man skrev i Grundloven, at Dommerne kunde kun afsættes ved Dom? Ingen kan være i Tvivl om, at dette Spørgsmaal maa besvares med nej. Det, man ønskede at skabe for Dommerne, var en sikrere Retsstilling og ikke en ringere. Den een Gang dømte Dommer vil have en meget usikker Stilling, og hans Afgørelser vil uvilkaarligt være prægede deraf. Tager man den Situation, der har foreligget nogle Gange i Provinsen, at en Dommer og en Sagfører er kommet stærkt paa Kant med hinanden og atter og atter kolliderer, og hvis det er en Sagfører med en lille Smule Talent i den Retning og en Dommer med noget Temperament, saa vil det ikke være svært for denne Sagfører at fremkalde en Situation, hvor han kan faa Dommeren for Appelretten, og saa vil denne Dommer være i en saa usikker Stilling, at det vil være meget vanskeligt for ham at passe det Embede, han har.